

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. K.**, narozen x., t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-78/LE-BE03-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-78/LE-BE03-BE03-PS-2015, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v x. až do vycestování, maximálně však do 26. 8. 2015.

Žalobce se domnívá, že vydáním rozhodnutí došlo k porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Namítá, že v jeho případě nebyly dány důvody pro aplikaci § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť nebyla splněna podmínka důvodnosti obav, že žalobce může představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Podle žalobce porušil žalovaný čl. 5 odst. 1 Evropské

úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Skutečnost, že se na území České republiky nacházel neoprávněně a že proti němu bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ještě neodůvodňují závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Asz 17/2013, podle kterého je potřeba při aplikaci ustanovení § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované rozšířeným senátem NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, neboť správní orgán při svém rozhodování musí rovněž zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Podle názoru žalobce by žalovaný při zohlednění individuálních okolností jeho života a jeho celkové životní situace jen stěží mohl dospět ke svému závěru. Žalobce se domnívá, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, zda v jeho případě jsou splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí. V rozporu s výše uvedeným pak zcela automaticky rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC, vše pouze na základě skutečnosti, že žalobce na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a víza. Žalobce má za to, že správní orgán bez jakéhokoli odůvodnění rozhodl o maximální zákonné době, po kterou je povinný setrvat v ZZC – tj. 120 dní. Rovněž automatické uložení maximální zákonné doby však popírá samotný institut správního uvážení, který je tak víceméně eliminován a k jeho využití nedochází. Podle názoru žalobce správní orgán vůbec nezvažoval alternativy k uložení povinnosti setrvat v ZZC, protože ustanovení § 46a zákona o azylu žádné alternativy neupravuje. Zde odkázal na Doporučení UNHCR k zajištění cizinců z roku 2012, které doporučuje nejen existenci alternativy, ale také pečlivé zvažování jejich využití v konkrétních případech. Žalobce dále poukazuje na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že správní orgán nedostál své povinnosti uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Namísto toho pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu složek Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky správního řádu. Správní orgán zejména neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce znovu zopakoval závažnost aplikovaného institutu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, k němuž zde dochází s tím, že i z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní výhrady s tím, že napadené rozhodnutí neodporuje mezinárodním smlouvám ani zákonným předpisům a je také řádně odůvodněno. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že žalobce ani v žalobě žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvracely zjištění správního orgánu, neuvedl, resp. jeho argumentace je pouze obecná. Žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobce dlouhodobě a opakovaně porušuje právní řád České republiky. Žalobci bylo v minulosti uloženo několik správních vyhoštění, konkrétně v roce 2004 (na tři roky) a dne 24. 6. 2014 (na dva roky). Žalobce tato rozhodnutí nerespektoval a z území České republiky nevycestoval, je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 24. 6. 2014 do 24. 6. 2016. V případě žalobce tak nejde o svévolné zbavení osobní svobody. Žalobce již jednou neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, dne 24. 4. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a řízení s ním bylo zahájeno dne 27. 4. 2015. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že z území ČR vycestovat nechce, při tom zde nemá žádnou stálou adresu pobytu, finanční prostředky si obstarává prodejem mincí, které si přivezl, nepracuje, nenachází se zde žádná osoba, k níž by měl vyživovací povinnost, není rodinným příslušníkem občana EU, nemá zde žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Naopak na Ukrajině má dům, kde žije jeho matka. Na podkladě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že se lze důvodně domnívat, že by žalobce v případě propuštění ze ZZC představoval nebezpečí pro veřejný pořádek a je proto nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se

rozhodl pro maximální dobu zajištění (120 dnů), aby žalobci nebyl již umožněn volný pohyb po území České republiky za situace, kdy není ochoten z území ČR vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejních orgánů o jeho povinnosti vycestovat. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. C-534/11 Mehmet Arslan a na rozsudky Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 a 44 A 31/2013 s tím, že jejich závěry jsou aplikovatelné i na posuzovaný případ. Žalovaný konstatoval, že aplikoval na daný případ zákonné ustanovení, neboť žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES nebo usnesení NSS sp. zn. 3 As 4/2010. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce učinil dne 24. 4. 2015 v zařízení pro zajištění cizinců prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že s žalobcem bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 4. 2015 pod č. j. KRPC-56962-14/ČJ-2015-020023 zahájeno správní řízení o vyhoštění a následně byl rozhodnutím téže policejní složky zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC x. Důvodem zahájení řízení o vyhoštění a zajištění byla skutečnost, že byl dne 16. 4. 2015 kontrolován tábořskými policisty na ubytovně x. Ke kontrole předložil platný cestovní doklad bez platného víza. Bylo zjištěno, že ode dne 25. 7. 2014 do 16. 4. 2015 pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, a proto byl zajištěn. Žalobce přicestoval do České republiky již v roce 1991 s cílem najít si práci. V roce 1993 ztratil svůj cestovní doklad, ale na území ČR pobýval bez dokladů až do roku 2004. Protože neměl cestovní doklad, byl na podzim roku 2003 zadržen v Zábřehu na Moravě policií ČR, bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na tři roky, byl zařazen do evidence nežádoucích osob ode dne 12. 1. 2004 do 12. 1. 2007. Žalobce tehdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, žádost byla zamítnuta a žalobce nebyl úspěšný ani se žalobou u krajského soudu. Žalobce se vrátil na Ukrajinu, kde si v roce 2010 vyřídil nový cestovní doklad. Po té vycestoval do Polska za prací. V Polsku pobýval do roku 2014, po dobu platnosti víza. Na jaře 2014 odcestoval z Polska do ČR, kde se živil prodejem mincí z Rakousko – Uherska, které si přivezl. Žil po většině u kamarádů na Moravě. V červnu roku 2014 byl z důvodu nelegálního poobytu policií ČR znovu zadržen. Policií ČR, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Jeseník mu pod č.j. KRPM-83001-14/ČJ-2014-140023-SV bylo uděleno již druhé správní vyhoštění na dobu dvou let. Rozhodnutí převzal osobně a dne 24. 6. 2014 tak nabylo právní moci. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování 30 dnů, což nerespektoval. Dále na území ČR pobýval bez platného víza či oprávnění k pobytu v rozporu s vydaným rozhodnutím. Vzhledem k nedostatku finančních prostředků odjel za kamarády do obce Dačice, kde údajně brigádně pracoval. Hned první den po odchodu ze stavby byl kontrolován policií ČR a z důvodu nelegálního pobytu byl zajištěn. V současné době je veden v evidenci nežádoucích osob od 24. 6. 2014 do 24. 6. 2016. Dne 24. 4. 2015 učinil žalobce opakovaně prohlášení o mezinárodní ochraně, dne 27. 4. 2015 s ním bylo zahájeno o k žádosti řízení. V žádosti zmínil současnou situaci na Ukrajině a neochotu jít do války. Zmínil problémy plynoucí z jeho původu (matka je Ruska a otec Ukrajinec), zmínil i dědečka, který pomáhal benderovcům, žalobce by se podle svých slov do společnosti nezačlenil a hrozilo by mu nebezpečí. Při sepisování žádosti zmínil i svou první cestu do ČR v roce 1991 za prací. Dodal, že následně po udělení správního vyhoštění požádal v roce 2003 o azyl. Po neúspěchu v řízení se vrátil na Ukrajinu, kde si v roce 2010 vyřídil cestovní pasa vízum do Polska, kde pracoval a žil po dobu platnosti víza do roku 2014.

V letech 2010 až 2013 se na Ukrajinu vracel, na jaře roku 2014 přicestoval na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu. Na základě uvedeného učinil žalovaný závěr, že žalobce by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území. Protože žalobce není zranitelnou osobou podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, shledal žalovaný naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a žalobci uložil setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, maximálně však do 26. 8. 2015.

Krajský soud v Praze, aniž by byl povinen nařídit jednání (žalobce se ho nedomáhal a žalovaný souhlasil s rozhodnutím bez jednání), uvážil o žalobě následovně:

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

V řízení bylo bezpečně prokázáno, že žalobce nerespektuje povinnosti plynoucí z předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, na území České republiky pobývá nelegálně a z území České republiky opakovaně ve stanovené době nevycestoval.

Podle názoru soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení splnění podmínek pro uplatnění § 46a zákona o azylu a nepochybil, když žalobci uložil povinnost setrvat v přijímacím zařízení.

Ve správním řízení tedy byly dány důvody k aplikaci § 46a zákona o azylu. Pokud jde o námitku žalobce, v níž žalovanému vytýká porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy, § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a shora uvedených ustanovení správního řádu, uvádí soud, že žalovaný postupoval v řízení v souladu s příslušnými právními normami. Žalovaný se nedopustil porušení právních předpisů České republiky ani mezinárodních smluv, neboť postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v přijímacím zařízení za splnění zákonem stanovených podmínek. Soud shodně se žalovaným u žalobce shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Setrvání v přijímacím středisku po předem stanovenou dobu v případě, že osoba na území státu vstoupila nelegálně a představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze vnímat jako „zbavení svobody“. Uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v přijímacím středisku je bezpochyby rozhodnutím, které zasahuje do osobní svobody

(pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek nutno připustit oprávnění státního orgánu přijmout opatření zabráňující zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu takového jedince. Je nutno vnímat rozdíl mezi zbavením svobody a pouhým omezením svobody na předem přesně stanovenou dobu. Omezením svobody v případě žalobce nedošlo k porušení čl. 5 Úmluvy.

Soud v této věci považuje za nezbytné upozornit na závěry rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. C-534/11 Mehmet Arslan a na svůj již dříve vydaný rozsudek ze dne 17. 7. 2013, č. j. 44 A 28/2013 – 20, jehož závěry jsou aplikovatelné i na daný případ.

V označeném rozsudku bylo konstatováno, že: *...,SD EU v odpovědi na předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem uvedl, čl. 2 odst. 1 návratové směrnice ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění musí být vykládán v tom smyslu, že se tato směrnice nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu procedurální směrnice, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. V návaznosti na to však v odst. 56 odůvodnění uzavřel, že je proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění. V odstavcích 57 a 58 pak jako limity dané unijním právem zmiňuje ustanovení čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice a čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách.*

Z uvedeného tedy vyplývá, že unijní právo otázku zajištění žadatele o azyl výslovně neupravuje a je na členských státech, aby v případě potřeby takovou možnost upravily ve svém vnitrostátním právu. To ČR učinila právě ustanovením § 72 odst. 3 zákona o azylu a § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když v této oblasti, jež (jak SD EU ve zmíněném rozsudku uvedl) je unijním právem neregulovaná, zakotvila shodný režim pro zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu jako pro cizince, kteří o mezinárodní ochranu nepožádali. Žalobce v podané žalobě zjevně vychází z nesprávné představy, že tam, kde chybí regulace v unijním právu, nesmí ČR přijímat žádná legislativní pravidla. Takový závěr je však zjevně nesprávný, zejména pak v oblasti, jež je pouze předmětem harmonizace prostřednictvím směrnic. Soudu není známa žádná norma, jež by v této oblasti vnitrostátní regulaci zakazovala. Nelze tak hovořit o rozporu příslušných ustanovení s unijním právem.

Pokud pak SD EU v případě Mehmet Arslan pod bodem dva uzavřel, že unijní právo nebrání tomu, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu ponechán v zajištění, jestliže se po individuálním posouzení všech okolností ukáže, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem zdržet či zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, činil tak na základě konkrétního dotazu předloženého Nejvyšším správním soudem a reagoval na konkrétní typovou situaci. Jak plyne z odst. 54 odůvodnění, smyslem poskytnuté odpovědi bylo mj. dostatečně zdůraznit, že samotným důvodem pro pokračování v zajištění nemůže být ve smyslu čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice bez dalšího pouze souslednost vydání rozhodnutí o vyhoštění a následně žádosti o přiznání mezinárodní ochrany. Z odst. 53 a 56 odůvodnění rozsudku pak jasně plyne, že tento v odpovědi zmíněný důvod nelze chápat jako jediný možný pro pokračování v zajištění cizince a že členský stát může stanovit i jiné důvody pokud dodrží omezení daná unijním právem – např. čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách.

Důvod zajištění opírající se o § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. skutečnost, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neodporuje čl. 18 odst. 1 procedurální směrnice a vyhovuje i relativně širokému prostoru, který je národnímu zákonodárci dán čl. 7 odst. 3 směrnice o minimálních normách. S ohledem na skutečnost, že důvody pro zajištění žalobce byly poprvé shledány již

před podáním žádosti žalobce o přiznání mezinárodní ochrany, je evidentní, že zajištění žalobce není odůvodněno (výhradně) podáním takové žádosti. Rozhodnutí o prodloužení tohoto zajištění sice již podání žádosti zmiňuje, nicméně důvody pro prodloužení zajištění žalobce o ně nijak neopírá, neboť je i nadále spatřuje v předchozím jednání žalobce, který dlouhodobě ignoroval cizinecké právo platné na území ČR a předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění.

Lze tedy shrnout, že přesvědčení žalobce o rozporu ustanovení § 72 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s unijním právem není správné a stejně tak se žalobce mylí, jestliže považuje za jediný možný důvod pokračování zajištění své osoby po podání žádosti o mezinárodní ochranu závěr, že podaná žádost byla zjevně účelová. Důvodem pro zajištění žalobce může být v souladu § 127 odst. 2 a § 124 zákona o pobytu cizinců (a bez rozporu s unijním právem) i skutečnost, že se žalobce v minulosti vyhýbal výkonu správního vyhoštění a dlouhodobě porušoval předpisy cizineckého práva. Nelze tak úspěšně napadenému rozhodnutí vyčítat, že se nezabývalo otázkou eventuální účelovosti podané žádosti, neboť k tomu by byl důvod např. teprve při prodlužování trvání zajištění nad 180 dnů ve smyslu § 125 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, bylo-li by již jedinou překážkou realizace správního vyhoštění právě jen a pouze běžící řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.“

V nyní projednávané věci je situace obdobná. Z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dne 17. 4. 2015 podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu obavy z nebezpečí skrývání a ztěžování výkonu úředního rozhodnutí, tedy ještě dříve než podal poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem, pro který přistoupil žalovaný k uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo dostatečně skutkově podložené zjištění, že jednání žalobce spočívající v nerespektování v minulosti uložených správních vyhoštění, trestu vyhoštění a nevycestování z České republiky, může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Tyto obavy, které také soud považuje s ohledem na dosavadní chování žalobce na území České republiky za opodstatněné, přetrvávají i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jsou v napadeném rozhodnutí náležitě a v dostatečném rozsahu popsány. Zpochybňování správnosti závěrů napadeného rozhodnutí způsobem, jak činí žalobce, nemůže soud akceptovat. Žalobce pobývá na území České republiky nelegálně již řadu let, je obeznámen s obsahem rozhodnutí o správních vyhoštěních a důvodech svého zajištění a musí si proto být vědom povinností z těchto rozhodnutí plynoucích. Uložené povinnosti (opustit území České republiky) neplní, na území České republiky zůstává i přes uložená správní vyhoštění, trest vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států EU. Je tak zcela zjevné, že žalobce svým dosavadním chováním dává dostatečně najevo neochotu podřídit se pravidlům veřejného pořádku, pod který je nutno podřadit mimo jiné i respekt k pravidlům chování plynoucím z právních předpisů a individuálních správních aktů na jejich základě vydaných (dvou rozhodnutí o správním vyhoštění) a také trestu vyhoštění a zákazu pobytu. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice opakovaně od roku 2002, vždy však neúspěšně. Zákonost těchto rozhodnutí přezkoumával soud a ani ten žalobci nepřisvědčil, neboť shledal rozhodnutí souladná se zákonem. Na základě shrnutí a posouzení dosavadního jednání žalobce nelze než konstatovat, že žalobce ohrožuje veřejný pořádek České republiky a že posledně podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany sleduje jediný cíl, kterým je oddálit nucené vycestování z České republiky. Účelovost postupu žalobce je nasnadě, neboť jeho dosavadní jednání svědčí o snaze setrvat na území České republiky stůj co stůj i za cenu porušování pravidel chování cizince nastavených jak v zákoně o pobytu cizinců, tak v trestním zákoně. Jestliže žalobce není ochoten podřídit se uloženým

povinností, je na České republice, aby takové jednání „sankcionovala“ a vynutila si tak respekt k pravidlům veřejného pořádku.

Lze proto uzavřít, že žalovaný správního orgánu nepochybil, pokud v rámci správního uvážení podřadil jednání žalobce pod pojem „**nebezpečí pro veřejný pořádek**“. Žalovaný vycházel při svých úvahách vedoucích k vydání žalobou napadeného rozhodnutí z informací soustředěných k žalobci v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce. Jednání žalobce pak s ohledem na okolnosti případu vyhodnotil jako rozporné s pobytovým režimem stanoveným v zákoně o pobytu cizinců. Je zjevné, že žalobce nemá na území České republiky oprávnění k pobytu a že nerespektuje uloženou mu povinnost ve stanovené době území České republiky opustit. Toto chování žalobce lze nepochybně považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce poukazující na nedostatky v odůvodnění. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění rozhodnutí patrné a skutkovými zjištěními podložené. Napadené rozhodnutí proto v rámci soudního přezkumu plně obstálo. Soud nemohl přehlédnout, že ani sám žalobce nejen v průběhu řízení, ale ani v žalobě nijak nekonkretizuje svou životní situaci, a proto nemůže správnímu orgánu vytýkat, že k těmto okolnostem „nepřihlédl“. S ohledem na uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. června 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.

samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 6. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].